סגלום והוח אחד משלשה משר

מים. ומ"מ לפוי סים לקטוע פוסס המשיח. לא כדי שישלטו על כל העולם. ולא כדי שירדו בעכו"ם . ולא כדי שינשאו אותם העמים. ולא כדי לאכול פנעם יהוח מחד פמעם מכם ל ולשתות ולשמוח. אלא כדי שיהיו פנויין בתורה וחכמתה. ולא יהיה להם נוגש ומבמל. כדי שיזכו לחיי העולם הבא. כמו שביארנו בהלכות תשובה: הן ובאותו הזמן

שופטים. הלכות מלכים פי"ב

בימינו למן וכי"ר: סליקו הלכות שופשים בס"ד

כי כם יכם לם יפחר. וכחיב פחחם יכה חל היכלו המדון השר מתם מבקשים, במהרם

ולא כעב ולא מלחמה. ולא קנאה ותחרות. שהמובה תהיה מושפעת הרבה. וכל המעדנים מצויין כעפר. ולא וק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד. ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישינו דעת בוראם כפי כח האדם. שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים:

נשלמו הלכות מלכים והחבור כולו. ברוך שאמר והיה העולם בפרמו ובכללו:

נגמר ספר ארבעה עשר והוא ספר שופמים. חלכותיו חמש. ופרקיו אחד ושמונים:

הלכות סנהדרין ששה ועשרים פרקים. הלכות עדות שנים ועשרים פרקים. הלכות ממרים שבעה פרקים. הלכות אבל ארבעה עשר פרקים. הלכות מלכים שנים עשר פרקים:

כל הלכות הספר בכללו שלשה ושמונים. והפרקים תתקפ"ב:

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם

תשובות השייכות לספר שופמים:

של דביאם פרק בסרא אמר רכי חלכו בשם רכי כא כר זכדא אין מעמידין פרנסים סחום משלשם איתא המי דיני מתונות כשלשם דיני נסשום לא כ"ש ויסיו כ"ג עד אן סוא מסכן כ' יוסי כשם כ' יוחנן אין מעמידין שני אחין פרנסים כ' יוסי עכר חד יאמר לא שנמלא באיש שלוני אחינו דבר אלא שאין מעמידין שני אחים פרנסים רבי א בעי מוקמה לון פרנסים ולא קבלון עליהון עאל ואמר קמיהון כן בכי ממונה על זה שנחמנה על הפחילות זכה להמנות מגדולי הדור אתם שנחמיתם על חיי נפשום גיי כד סום מקום פרנסים סום מעשים לון אוריותא לומר שכל שכרם מפורם ניתנם שנאמר כי מלכים ימלוכו ועיין לקשן בסי' ז' ובסל' מלכים פ'א

להלכות סנהדרין פרק ששי:

ים של ב"ד שבעירט אודיעך כי אחד מכני העיר מזמין אם הגירו לדין ע"כ ידון ן ואין יכול לדחוםו ולומר אלך לכים כועד או לכ"ד כגדול אך כום יכול לדחותו שלא שלישי אבל דיינין בוכרין לכן לאלמר זם בוכר לו אחד וזם כוכר לו אחד ואם אכסנאי ובני בעיר או שני אכסנאים שמומנין זם אם זם בוררין לאלחר וזכו כוא מוכג בעיר וכשר מפני הרמאין. ושלום שמשון כ"ר אכרהם זלה"ה:

להלכות סנהדרין פרק המישי:

דסנהדרין גולום דכתיכ ונקרכ כפ"ה אל האלהים משמע דכגולות בעינן מומחין זיב כסו אלסים ולא דייניטן לסו כככל ובגיטין נמי פרק בתרא אמריטן אי סכי גזלות יצן שליחוסייםו ומשני כי פכדינן שליחוסייםו כמילחת דשכיחת תכל במילחת דלה ן שלימופייהו ופימה הכת אשכתן ובכמה דוכפי שדנין דיני גולות כבכל כפ' כינד דבנם אשדנה שקילקלתה דיתמי והגביים רב נחמן לאשדנים וכפ' ארבעם והמשם חנן כישה ו גברא ובסגוא קמא גבי שורף שטרוחיו של חכירו דכפיים רפרם ואגביים כי כשורא נול הפדנה דחורי דחתה לקמים דרב נחמן ובסגוול בתרה שובדה דישרהל שהנסוסו ומון חבירו והסוא גכרא דמסיק חמרא למכרא ונרשאם דגנב ספרא ועובדא דאבימי דרכונה וההוא מסוחת דשנים הוחיין וכישי דשרק המסקיד דאגבייה רב נחמן לתפדניה ים בכאי ארעא וססוא ארעא דסום מיננו עלם כי תרי ויצ דכל כני מיירי דאי ם כגון שגול קרקע ואכל הפירוה או ודאי לא שכיחא ואין דנין כככל אבל אדם יח ודנין כככל וקשם דאמרינן כאיוסו נשך על אם ונוולא אחי עבד רבינא שובדא יה הדיף כככל הקשם המפריק כחייחו על של החולם חחי עבד נכינת עוכדת בחים כלה בדיניםם מוציהן שלום למלום ובדינים אין מחזירין אלמא לאו :מסא כלא נכיים אדר דיניםם מוציאין שלום למלום ובדינים אין מחזירין אלמא לאו :מסא כלא משום דסוי גולם אלמא דנין גולם אע"ג דלא שכיסא וו"ל כיון דלאו כתורת טעות לא חשיב לים דיני גולם ודנין אותו כככל ויש רוצים לומר דדוקא גולות כלום או ודאי לא שכיחי ולא עבדים שליהוחייהו אכל סימה היאך דנין גולה ולא אמריטן בסגוול קמא סגולנין ומלוי רביום אין מקבלין מסן וויל דמם שסקנו סיינו כידו גולם דומים דססות דחמרם לו תשמו תפילו תכנטך חינו שלך בסגות ויש מי רבי נשנים משנם זו וכו' עיין בסשוכת ספר משפשים בסימן כ' ראבי"ם כסב קלם בע"ח :

להלכות סנהדרין סוף פרק שני:

יר פסק כר' אכסו דשנים שדנו אין דיניסס דין וכן שסקו הפום' וכדם ודלא כסיג קים סלכם כשמואל את"ג דרכא פליג עלים כיון דרב נחמן קאי כווקים לקמן להכיא ראים מססיא דפרק הפולח כילד מבטלן אמר רב נהמן חרי כ"ד קרי לסו בהת סלות דרכ נחמן חזיל לטעמיה דחמר לקמן דיניהם דין ורכ ששת דפליג עלים דיניהם דין אם כו כשית דרבת חדרבת דרשתמתות לים לוה לרבה בה ב----דיניסם דין אם כו השיא דרבא אדרבא דר

תשובות השייכות לספר שופטים

דאמר דיניהם דין ובהחולן פסק הלכם כר' יוסנן לגבי רשכ"ל כר מהני חלח ור' יוחדן סבירא לים כרב נחמן גבי ביסול אלא ע"ב לאו הא בהא חליא אלא שעמא כיון דגבי פרוזכול סני כחרי ה"ה גבי ביעול אכל יש מביאין ראים דאין כלכם כשמואל מסאי דאימא פ"כ דכמובות שלשם שישכו לקיים אם כשמר ופריך ודילמא רכק דבי רב חשי כשמואל סבירא לכו משמע דאין כלכם כשמואל ואינו ראים דס"ם כשתואל סבירא לכו בעלמא גבי קיום שטרום וככא לית הלכתא כווחים דגבי קיום ששכות סוא מודם דבעינן שלשם ואפילו רב נחמן דאמר שנים שדנו דיניהם דין גבי קיום שערות בעינן שלשה בח"ם גם אין להכיא ראיה מהא דפרק זה בורר דפריך ודילמא רכנן דבי רב אשי כשמואל הבירא להו גבי אודיםא ואי הלכה כמותו ששישא דסבירא להו כווחיה דילמא גבי אודיתא אשילו שמואל מודה דבשינן שלשה מדקאמר החם לעיל הודאה כשני שלשה וקנו מידו כוסבין ואם לאו כפני שלשם כו' וכ"פ כשמואל סכירא לפו גבי אודימא ובסדיא אמרו בירושלמי בריש כנהדרין רבי יוחנן ורשכ"ל דאמרי מרווייהו שנים שדנו אין דיניהם דין ובהחולן נמי אמר רבי יוחנן גר לריך שלשם משפע כסיב בים וכן נראס כדפרישית ועיין בשום' כשכק ח"ם אכא דאמריע קיום שמרות בשלשם:

להלכות עדות פרק מ"ו:

ה נשאל לריכ"א אם אפוערופא של יסומים נאמן להעיד אם יודע להם עדום והשיב דכשר דאין לך אוא אופן שמנו חכמים כסנסדרין וום אינו נוגע בעדות דאינו אוא שליח בעלמא ואמרינן בקידושין וסלכתא שליח נעשם עד ובח"ם אמרינן וסלכתא ארים מעיד והוא דלית לים ססידה בחרעה וכן ערב מעיד ללום וסוח דחים לים חרעה חהריתי כיון דחינו נוגע בעדות וסרות אפוטרוסא דוכן תורא ליחמי כשרק המסקיד דמשמע דמשלם שאני הסס דסשע ואשוטרושא דמשבעינן לים בשרק הניוקין היינו כשנושא ונוסן בנכסי יחומים והשדינן ליה שלא שלה יד בנכסי יחומים ליה בשרק הניוקין היינו כשנושא ונוסן בנכסי יחומים והשדינן ליה שלא אבל זכ לא מינוסו אלא לששון מה טנם בשדות הוא זה ואשי כבמינוהו בים דין אין ישומים מהסידין היכא דעעו כדתוכה ככתובות דהלכה כתכתים דשום סיתותים שפתחו שחות תכרן בעל ע"כ :

להלכות עדות סוף פרק ג':

ך תשובת רכי על קכלת עדות שלא כפני כעל דין נראה בעיני דאפילו ר' יוהנן דאמר מקיימין את סשטר שלה כשני בעל דין בקבלה עדות מודם דהין מקכלין אלה כפניו ובקיום דרבנן סוא דשליני דדוקא בקיום נקט במילחייםו וכה דמשרש טעמא דרכ דיכא בעל כשור ויעמוד על בורו כ"ק אפינו בקיום אים נים כאי מעמא אע"ב דרבון סיא ובסדיא ספק ר"ח דמקבנין עדום שלא בשני בעל דין דוקא סיכא דשתחו לים בדינין ושלחו לו ולא כא וסוא או עדיו חולים או מבקשין לילך למדינת כים ואם רולם ראוכן שיסקכל ספדות יתכענו לשמעון לדין ויאמרו לו כיה דין לשמשון אם חשן ללכם כמקום פעדים ויעידו כשניו אם יחשן ואם לאו יקכלו שלא כשניו וישלחו כ"ד כי קכלו העדום ולה יחכל שמעון וחדי וריכ"א אשר דחין מקכלין עדום שלה בשני כעל דין ואפילו אם קבלו אינו עדום לדון על פיו וכן משמע כפ"ב דכמוכום דאתר תכחישין כעדים שלא כשניהם ואין מוימין אם ספדים אוא בפניסם וכומה שלא בפניהם נכי נמי דלא כויא כומה הבחשה מיסא סוים וסכי פירושו מכחישין אם סעדים שלה בפניכם דסכהשם לה כוי חוב סעדים כלל אלה חוב סכעל דין וסרי כן בשנינו אבל אין מוימין סעדים שלא נפניהם דהומה היא חוכתם ועליהם באים לסעיד ואין מקבלין עדום שלא כפני כעל דין ומסיק דסומה שלא כפניכם נסי דסומה לא סוי ומשמע דאשילו קכלו כדישבד שלא כשניהם לא חשיב הומה ואין מחייבין אותו בכך והא דקאמר כגון שהיה המובע דוקה קחי דחם הפובע הולה שרולה שיקבל עדיו כהייו לפי שיורשיו חינם יודעין לחקור אחר מותו כמה שהוא יודע או מקכלין עדים אכל אם נהכע תולה בשכיל כך אין מקבלין עדים אלא כסניו דלמה סים לנו לקכל עדים שלא כסניו אי מפני שימות ולא יוכל שום אדם לתכוע ליתומים קטנים עד ביגדלו וכא סיא גופים טעמא מפני שאין מקכלין עדים אלא מפני בעל דין ואם כן גם עסה כשחלה אין מקבלין שלא בשניי דאם עכשיו כשחלה מקבלין שלא בסרו כדי שלא ימסין לאחר מוחו עד שיגדלו אם כן כחו כן יקבלו לאחר מוחו בעודן קטינים אפילו של בסניסה אלא להא לא חישינן להמחנתו ועוד סריכ"א דאשילו הוא הולה או עדיו הולים או מבסשיי